

L'actor i la senzillesa

Ha treballat amb Comediants, Els Joglars, i el Teatre Lliure, i ha estudiat a Nova York, amb Ernie Martin i al mític Actor's Studio. En cinema només havia fet un film i ara, en un any, n'ha fet tres. Pel primer d'aquests, *Daniya*, l'han premiat com a millor actor de l'any.

Carles Singla

—**E**t va sorprendre gaire que et donessin el premi de la Generalitat per un paper relativament curt?

—Com que no era el protagonista, i a meitat de la pel·lícula desapareix el personatge, no m'ho esperava, francament. Estava molt content del treball, era un personatge molt atractiu, però no m'esperava un premi.

—Fa la impressió que et trobaves molt de gust en el paper.

—Sí, inicialment el projecte era una sèrie de televisió, i ja en parlar-me'n, el Carles Mira, em va agradar molt. Fins i tot ell em va donar la possibilitat de fer un altre personatge, el del mossèn, i li vaig dir que volia fer aquest. El capità és un personatge al qual li passen moltes coses, va amunt i avall, té parts de violència, té parts que l'home està absolutament boig per les dues mosses negretes, i de seguida vaig veure que podia defensar-lo. I al mateix temps, el fet de plantejar-ho en cinema, que és un mitjà pràcticament desconegut per a mi, m'atreia molt.

Em va sorprendre molt el treball del Mira, perquè el personatge podia ser molt més estrafet, inclús pel cinema que ell havia fet vaig pensar «ui, aquest home em farà vendre peix al públic». Però ell ho va entendre molt i vam treballar molt bé.

—Carles Mira deia que, al rodatge, tu estaves molt estressat perquè representaves una obra al mateix temps.

—Sí, els últims temps de rodatge, jo feia *La filla del Carmesí* al teatre Romea i estava assajant, *L'última copa*, del Harold Pinter, al Lliure, i va ser una mica bèstia. Eren tres coses molt diferents, va ser molt pesat per a tothom. Jo anava de bòlit i l'equip del Lliure estaven negres.

—Algun crític ha dit que sobreactua ves el personatge.

—Una crítica, crec. Home, és un personatge molt extrovertit, però en veure-ho tot plegat en imatges, n'estic content.

—¿Per a tu les crítiques tenen molta importància?

—No, depèn, qui les fa... Les llegeixo, m'afecten, però no em poso el cap sota l'ala. Jo intento, com a actor, connectar amb un personatge i tenir la màxima llibertat per explorar-lo.

—Abans de *Daniya* només havies fet *La campanada*, de Jaime Camino. ¿No havies fet més cinema perquè no volies o perquè no te n'oferien?

—Havia estat a punt de fer *La noche más hermosa*, amb el Gutiérrez Aragón, però llavors me'n vaig anar a Estats Units. Ara, després de *Daniya*, vaig fer una pel·lícula amb el Roberto Bodegas sobre la mort del Nani, i ara he acabat *Luces y sombras*, amb el Camino. Vaig deixar de fer *Gran Sol*, del Ferran Llagostera, perquè no m'acabava de convèncer el personatge.

—¿Haver fet tres pel·lícules en tan poc de temps vol dir que de colp i volta t'has sentit molt atret pel cinema?

—Sí, i ha coincidit que les he pogut fer, tenia un espai a l'estiu, i és curiós perquè ha sortit una cosa darrere l'altra, i són històries molt diferents.

—¿Quin personatge interpretes a Matar al Nani?

—Jo faig el tio que es va endur la pasta, que crec que està viu i té una cadena de supermercats al Brasil. I és un personatge absolutament diferent al de *Daniya*, és molt fred. Per exemple, la pel·lícula passa a l'estiu, tothom sua molt i ell mai no sua, mai no exterioritza res. Ara, és possible que torni a treballar amb el Roberto Bodegas en una sèrie que s'està preparant sobre Boabdil.

—En *Luces y sombras* tu interpretes Felip IV. ¿A part que t'hi assembles físicament, que més vas trobar al personatge?

—M'ha agradat molt, és llàstima que no s'hagués desenrotllat més el personatge. És un home de moltes contradiccions, d'una gran sensualitat, i al mateix temps aquesta cosa religiosa. La pel·lícula explica el rodatge d'una altra pel·lícula, i per exemple, tu veus l'actor que fa de Velázquez que es po-

sa la perruca, i és ell. Però el Felip IV, sempre és el personatge. Fins a tal punt que jo m'he deixat els cabells llargs i me'ls he tenyit perquè no volia una perruca.

—Tu ets fundador dels Comediants, també ets fundador del Teatre Lliure. Has treballat amb Els Joglars, però no t'has quedat fix en cap d'aquestes companyies.

—Jo sóc membre del Teatre Lliure, i és on em sento més vinculat, en teatre. Ara, això també va ser perquè vaig marxar als Estats Units, i vaig estar un any a Madrid, treballant amb Miguel Narros.

—¿L'experiència amb els Joglars va ser només d'una obra?

—Sí, per Àlias Serrallonga. En aquella època jo estava treballant amb els Comediants, hi havia un problema intern, i l'Albert Boadella, que jo coneixia i havia estat alumne seu, va proposar-me de fer el personatge de Serrallonga. I va ser una de les experiències que més m'ha marcat com actor, era construir un personatge sense tenir un text al darrere.

—De resultes d'aquest treball vas gravar un disc que es deia Cançons de bandolers i lladres de camí ral.

—Sí, era un disc molt pelat, pràcticament sense acompanyament musical. A l'Àlias Serrallonga jo cantava la cançó del lladre, i a través d'aquesta can-

«El que més m'atrau és poder emocionar el públic».

—¿Què és, per a tu, el més important que vas aprendre a Nova York?

—Sobretot la simplicitat a l'hora d'actuar. Anar a treballar el personatge, expressar molt més l'emoció del que està passant, no unes idees. Conectar amb l'emoció i ensenyar l'emoció. És el que m'atrau més, poder emocionar el públic, no ensenyar l'actor Fermí Reixach, sinó el personatge.

—¿Com veus el projecte del Teatre Lliure a Les Arenes?

—Fantàstic. És una cosa que ha de sortir, que és ideal i crec que està molt endavant.

—¿Hi haurà prou públic perquè dos projectes de l'envergadura de Les Arenes i el Teatre Nacional de Catalunya puguin tirar endavant paral·lelament?

—Jo crec que sí que hi ha públic, depèn dels espectacles. El públic vol ser portat per una màgia i vol espectacles no només visuals. Trobo que falta molta potència aquí encara. S'està treballant molt amb idees, amb conceptes i no s'acaba de treballar l'emoció d'una obra a fons.

có, Edigsa em va proposar de fer un disc de cançó popular. Vaig parlar amb l'Aurèlia Capmany i vaig proposar de fer cançons de bandolers i lladres de camí ral que és un tema que no l'havia fet ningú. És una cosa que m'agradaria fer un dia en un espectacle, és una cosa que està *in mente*.

—¿Com va sorgir la teva estada als Estats Units?

—Jo havia estat a Nova York, i m'havia impressionat molt. Llavors em van concedir una beca de la Fundació March, i vaig anar a estudiar primer amb el John Strasberg i alhora assistia a l'Actor's Studio d'oient, amb una senyora que es diu Stella Adler, que va descobrir el Marlon Brando.

Vaig tornar aquí a Espanya perquè em va trucar el Miguel Narros per fer el *Rei Lear*, que es va estrenar a València i va ser un èxit. Llavors, amb ell vaig fer dos muntatges més, seguits, durant un any, i finalment vaig tornar a Estats Units, on, a través d'un amic, vaig descobrir l'Ernie Martin, que té el seu estudi fora de l'Actor's Studio tot i que n'és membre. Va ser la gran trobada. És una mica la cosa que ho ha sintetitzat tot, i per treballar jo amb ell, vaig agafar un text llarg, que va donar el *Diari d'un boig*, que, per a mi, és el meu treball més important. Aquesta obra, la vam assajar en anglès, i presentar-la allà és un projecte que encara segueix en peu.

—¿Ha millorat la situació de la feina per als actors?

—Home, jo crec que sí, hi ha feina. I també ha millorat la consideració. Ara sembla que fer teatre comença a tenir un altre valor, perquè encara segueix sent una mica un ofici de bohemis i és una llàstima.

—¿Què estàs preparant ara?

—Una cosa del Miquel Martí i Pol, una obra musical del Brotons basada en el llibre *Absències*, i jo faig el recitatiu de la partitura. És el 30 d'abril i l'1 de maig, al Palau de la Música, amb l'Orquestra Ciutat de Barcelona.

També estic intentant fer un altre espectacle, amb música, sobre l'obra de Martí i Pol. Ho estem parlant amb ell, triant els temes... Seria com un viatge a través de diferents estats de la seva poesia, i els temes d'aquest itinerari serien amor, mort i ressorgiment.

—Si haguessis d'escollir l'obra per inaugurar el Lliure a les Arenes, ¿quina triaries?

—Triaria un Shakespeare... una tragèdia. És el teatre que més m'atrau, i crec que triaria això. □

FILMOTECA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

DIMECRES, 23

18.00 h.: FRESAS SALVAJES, *Ingmar Bergman*, 1957. Suècia. V.E.

20.00 h.: EL ROSTRO *Ingmar Bergman*, 1958. Suècia. V.E.

22.00 h.: EL MANANTIAL DE LA DONCELLA, *Ingmar Bergman*, 1959. Suècia. V.E.

DIJOUS, 24

18.00 h.: GRITOS Y SUSURROS, *Ingmar Bergman*, 1972. Suècia. V.E.

20.00 h.: LA HORA DEL LOBO, *Ingmar Bergman*, 1967. Suècia. V. anglesa.

22.00 h.: *Sceting a terrible crime* (CM), *E. Lynn Summers*, 1913. *The virgin of Stamboul* (CM), *Tod Browning*, 1920. EUA. Mudes.

DIVENDRES, 25

18.00 h.: CARA A CARA AL DESNUDO, *Ingmar Bergman*, 1975. Suècia. V.E.

20.30 h.: GRITOS Y SUSURROS, *Ingmar Bergman*, 1972. Suècia. V.E.

22.00 h.: *Bill joins the W. W. W.'s* (CM), *E. Dillon*, 1914. *The mystery of the leaping fish* (CM), *J. Emerson*, 1916. *Outside the law* (CM), *Tod Browning*, 1921. EUA. Mudes.

DISSABTE, 26

16.00 h.: SECRETOS DE UN MATRIMONIO, *Ingmar Bergman*, 1978. Suècia. V.E.

18.45 h.: SONATA DE OTOÑO, *Ingmar Bergman*, 1978. Suècia. V.E.

20.20 h.: DE LA VIDA DE LAS MARIONETAS, *Ingmar Bergman*, 1980. R.F.A. V.O.S.E.

22.00 h.: FANNY Y ALEXANDER, *Ingmar Bergman*, 1982. Suècia. V.E.

DIUMENGE, 27

12.00 h.: Matinal infantil: EL SECRETO DE LOS FANTASMAS, *Roland Emmerich*, 1987. R.F.A. V.E.

16.00 h.: SONATA DE OTOÑO, *Ingmar Bergman*, 1978. Suècia. V.E.

18.00 h.: FANNY Y ALEXANDER, *Ingmar Bergman*, 1982. Suècia. V.E.

20.00 h.: Se suspèn la sessió per la llarga durada del film anterior.

22.00 h.: DE LA VIDA DE LAS MARIONETAS, *Ingmar Bergman*, 1980. R.F.A. V.O.S.E.

Travessera de Gràcia, 63.
Telèfon 201 29 06